

מילי דמלכא

שיחות ומאמרים שזכינו לשמוע מאת
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שירת הים
בבחינת יחוד גמור בין המוח והלב

יו"ל ע"י
מכון שפה ברורה
שע"י חסידי קאסוב
שבת שירה תשפ"ג לפ"ק

- אחים יקרים אחים לדעה -

הננו בזה בקריאה של חיבה לכל קוראינו ואנ"ש היקרים שיחי
שהיות ומלאכת הכתיבה, העריכה, וסידור הגליונות, שיהיו באופן נאה ויאה ומכובד עולים ממון הרבה,
וכדי להוציא את הגליון אנו צריכים את עזרת הציבור החפץ ורוצה בקיומו

אנו פנים לעזרת הציבור הושיטו ידכם והרימו את נדבת לבכם לתרום מתנה יפה ונכבדת

וההזדמנות נאותה לתרום לעילוי נשמת יקירכם אשר בוודאי תהא
לטובת נשמתם זכות הפצת דברי תורה האלו
וגם בעת שמחתכם תבוא הברכה לכם ולביתכם

והנצחתם תונצחו בתוך הקונטרסים הפרסם עושי מצוה

ובכן אלו הרוצים בהנצחה או החפצים לתרום עקב שמחה וכן מי ברצונם לתרום לעילוי נשמת

יפנו לר' מאיר גאדינגער הי"ו במס' 917-686-5892

או להתקשר ע"ד אימייל ל **toraskosov@gmail.com**

וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב

הד"ר ימוד בגליון דולו

יהיה לזכות רפואתו השלימה והמהירה של
מרן רבינו שרגא פייביש בן מלכה שליט"א
בתוך שאר דולי ישראל

לשמעו דרשות, ושיעורים שונים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
וכן למודעות ומאורעות שונות בקרב קהילתנו הק'
יש להתקשר לקו "קול קאסוב"

במס' 972-72-370-1810 או במס' 718-682-2004 ישראל 972-72-370-1810

כל הזכויות שמורות

להערות והארות או לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע ע"י e-mail

יש לפנות להמערכת

במס' 917-686-5892

או אל **toraskosov@gmail.com**

נערך ונסדר ע"י:

שירת הים בבחינת יחוד גמור בין המוח והלב

והארטו המאיר באופן נצחי מעין האור העתיד לבוא

שירה, והיינו שעלתה השמחה הזאת על גדות הלב ויצאה באופן של שירה.

יחוד המוח והלב ביחוד גמור ודוגמתו למעלה בעולם האצילות

וזהו ענין של התאחדות המוח והלב ביחוד גמור, שההבנה והמשמעות המובנת בשכל ובמוח מתאחדת בשלמות בהרגש הלב, ואז נמצא האדם בכל נימי נפשו בתוך הענין הנראה ומושג אליו עד שאינו מרגיש בשום ענין אחר ואין שום דבר שיכול לעכב אותו מן הענין שבו הוא עוסק. וגם בגשמיות אפשר לראות ענין זה, כגון כשאדם נמצא ועוסק בענין העתיד להביא לו רווחים גדולים ועצומים, הרי שכולו בוער ולהוט לענין זה, ושום תאוה או מניעה לא תוכל לעכב בעדו ולהוציאו מן הענין הזה, וכל כך למה, כיון שגם הלב מרגיש את הבנת המוח ומתאחדים שניהם ביחוד גמור, עד שאי אפשר להפרידם ולהטות את לבו או מוחו לענין אחר.

ול**הבדיל** אלף אלפי הבדלות, מבשרי אחזה אל-ה-שגם בעליונים

א.

ענין עלה בליבם לומר שירה

הנה אחר שראו משה ובני ישראל את הנס הגדול אשר עשה ה' עמם בקריעת ים סוף, פתחו את פיהם ואמרו שירה גדולה כמו שנאמר 'אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר', ופירש רש"י ז"ל על לשון הפסוק שנכתב בלשון עתיד: אז כשראה הנס עלה בלבו שיסיר שירה.

ומשמעות לשון 'עלה בלבו' הוא כמו ענין מילוי ועלייה על גדותיו, והיינו כמו מזיגת כוס שאם נמלא אותה עד שיגיע המשקה אל שפתי הכוס ועדיין נמשך למלאותה, הרי שיעלה המשקה על גדות הכוס ויצא ויישפך ממנה, וזה הענין שייך גם בלב האדם, שאם הלב מתמלא ברגש רב ועצום כל כך עד שהלב אינו יכול להכילו, הרי שנשפך ויוצא רגש נפלא זה אל החוץ ומתגלה בדרך של שירה וזמרה גדולה ועצומה. וכן היה במעמד קריעת ים סוף, שנתמלא לבם של ישראל בשמחה גדולה ועצומה עד שעלה בלבם לומר

מילי דמלכא

מה שאין כן בעולמות ביי"ע, שאפילו בעולם הבריאה יש קצת רע כנודע.

ולבן עולם האצילות הוא בבחי' נוכח פני ה', ששם הכל בטל ומבוטל לאור האלוקי ואין שום ישות ודבר נפרד ממנו יתברך. והרי זה כענין גוף הבטל לגמרי לנשמה ביחוד גמור עד שאינו עושה שום דבר נגד רצון נשמתו, וכענין יחוד המוח השכלי והלב הגשמי הפועלים יחדיו עד

מצאנו כן, כי ישנם ארבע עולמות שהם אצילות בריאה יצירה ועשיה, ונחלקים באופן זה שאין ערוך בין עולם האצילות לג' עולמות ביי"ע שתחתיו, כי בעולם האצילות יש גילוי אלוקות באופן נעלה עד מאד עד שניכר שם היאך איהו וגרמוהי חד, שיש ייחוד גמור בין האור האלוקי המחיה את הכלים ובין הכלים עצמם^א, ולכן אין שם שמץ רע כלל

א. כמו שהאריך בזה בעל התניא זי"ע באגרת הקודש אגרת כ, ונעתיק קצת מלשונו שם: איהו וחיוהי חד איהו וגרמוהי חד בהון. פירוש, ע"ס דאצילות חיוהי הן האורות וגרמוהי הן הכלים שכולן אלקות משא"כ בבי"ע כו', וצריך להבין היטב איך הא"ס חד עם גרמוהי הן הכלים, הרי הכלים הן בבחי' גבול ותכלית כמ"ש בע"ח, אמנם הכוונה היא לומר שהן אלקות לברוא יש מאין כמו הא"ס ולא בבחי' השתלשלות עילה ועלול לבד וכו', ויש מאין נקרא בריאה בלה"ק, והגם שהיש הנברא הוא ג"כ כלא חשיב קמיה דהיינו שבטל במציאות לגבי הכח והאור השופע בו מהכלים די"ס דאבי"ע שהקו אור א"ס ב"ה מאיר בהם וכזיו השמש בשמש כמ"ש בלק"א ח"ב, היינו קמיה דוקא שהיא ידיעתו ית' מלמעלה למטה, אבל בידיעה שממטה למעלה היש הנברא הוא דבר נפרד לגמרי בידיעה והשגה זו שממטה כי הכח השופע בו אינו מושג כלל וכלל וגם אין ערוך זה לזה כלל וכלל לא מיניה ולא מקצתיה מהערך שמהעלול אל העילה וכו', אך נשמות המלאכים שיצאו מזיווג הנשיקין וכן נשמת האדם שיצאו מזיווג דזו"נ דאצילות קודם שירדו לבי"ע אינן בכלל יש ודבר נפרד בפ"ע אלא הן מעין בחי' אלקות בצמצום עצום, וכעין הכלים די"ס דאצילות שהן בבחי' גבול ע"י צמצום אור הא"ס הוא הקו המלוכב בנר"ג שלהם, וכמו צמצום הראשון להיות חלל וכו', אך אינן אלקות ממש לברוא יש מאין מאחר שכבר יצאו ונפרדו מהכלים די"ס שבהן מלוכב הקו מאור א"ס שהאור הוא כעין המאור הוא מהותו ועצמותו של המאציל ב"ה שמציאותו הוא מעצמותו ואינו עלול מאיזה עילה שקדמה לו ח"ו ולכן הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש בלי שום עילה וסיבה אחרת קודמת ליש הזה, וכדי שיהיה היש הזה הנברא בכח הא"ס בעל גבול ומדה נתלבש אור א"ס בכלים די"ס דאצילות ומתייחד בתוכן בתכלית היחוד עד דאיהו וגרמוהי חד לברוא בהן ועל ידן ברואים בעלי גבול ותכלית וכו', עכלה"ק ועיין שם שהאריך בזה.

ג שירת הים בבחינת יחוד גמור בין המוח והלב

ומהלב למוח להמציא לשם כח החיוני שבלב, ולהמציא מאכלים לתוך הגוף ולהוציא מחשבתו לאחרים ע"י דיבורו, וכן בהמ"ק שער השמים להמציא שפע מהראש אבינו שבשמים ית"ש לישראל עמו, ולהוסיף כח ממטה למעלה ע"י עבודת בהמ"ק וממנו יוצאת הוראה ותורה לכל העולם וכה"ג. אמנם, אין זה הטוב האחרון המקווה כי אם שיהיה השי"ת שוכן בקרבו בעצם בלי אמצעי ויהיה הראש מחובר אל הגוף בלי אמצעות הצוואר כלל. וכשראה יוסף שעתיד להיות בבחי' צוואר ולא ראש הבין שלא יהיה בנין מקויים עד לעת"ל, על כן בכה וכו', עכ"ל"ק.

והיינו שעדיין לא זכינו למדרגה, ובחינה הזאת בשלמות, וכעת בחי' הקדושה ובית המקדש הם כמו צוואר הממשיך קדושה ושפע, אבל אין כאן יחוד גמור בין המוח והלב ללא ענין הצוואר המפריד ביניהם, ורק לעתיד לבוא נזכה לענין זה בשלמות, וישרה בחי' הראש הוא הקב"ה בתוך בני ישראל ממש שהם בחי' הגוף והלב. והנה האבות הקדושים פעלו כמה פעולות בענין זה, ועבודתם היה במסירות נפש גדולה לבטל זה הצוואר ולהשרות השכינה בתוך בני ישראל ממש, כדי שיוכלו עכ"פ לקבל הארה מזה הענין ולעבוד את ה' במסירות נפש ולבטל מעט מעט את בחי' הצוואר, עד שיופיע מלכם בראשם ממש לעתיד לבוא.

שאינ בו שום רצון ותאוה אחרת חוץ ממה שרוצה וחפץ ומבין המוח, כמבואר לעיל.

ולעתיד לבוא אכן יתהפכו כל העולמות להיות מעין עולם האצילות, וכל הברואים כולם יתבטלו לפני הדר גאון ה' וידעו אשר אין עוד מלבדו, בבחי' הביטול השורר בעולם האצילות. וזה סוד הפסוק (ישעיה מד, ו) כה אמר ה' מלך ישראל וגואלו ה' צבאות אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין א-להים, כי אנ"י הוא בחי' אי"ן, שכשמתגלה בחי' אנ"י אני הוא' אזי הכל נהפך לאין ואפס בביטול גמור להשי"ת, וכמו שהיה עוד קודם הבריאה אני ראשון בגילוי גמור, כן יהיה אני אחרון בתיקון השלם, וראו כל בשר יחדיו אשר מבלעדי אין אלוקים'.

בזמן הזה שפע הקדושה הוא בבחי' צואר ולעת"ל יתבטל הצואר ומרן החתם סופר זי"ע פתח לן פתחא בהאי פרשתא, וכתב דברים נשגבים בעומק ענין זה, וזה לשון קדשו: ויפול על צוארי בנימין וגו', ואמרו חז"ל על ב' בהמ"ק שיהיו בחלקו של בנימין ועתידין ליחרב. הענין בזה כי בהמ"ק נקרא צואר בשיר השירים 'צווארך כמגדל השן' והוא כי אינו משמש אלא כצוואר הזה שהוא רק שבייל ודרך מראש ללב להמציא לשם השכליות שנמוח,

מילי דמלכא

ראוי להוליד בן, אמר ליה צא מאיצטגנינות שלך שאין מזל לישראל^ב.

והיינו, דאף שידע אברהם אבינו שלא שייך במציאות שיהיו לו בנים, הראה לו השי"ת שכלפי השי"ת הכל בטל בביטול גמור, וצריך רק לצאת 'החוצה' מעולם של גשמיות והסתרים לבחי' עולם האצילות ששם הכל נהיר וברור וניכר בחוש שהכל בידי השי"ת, ברצותו מאריך וברצותו מקצר, משפיל גאים עדי ארץ ומגביה שפלים עדי מרום.

ובאמת נתגלה ענין זה במיוחד לאברהם אבינו כיון שעורר הוא את הדבר מעצמו באתערותא דלתתא, שהרי מסר את נפשו באור כשדים לגלות יחודו ואחדותו יתברך בעולם, והיינו שיצא מכל המסכים של עולם הטבע המבדילים בין הברואים לבוראם, ולכן זכה להתגלות גמורה מעין עולם האצילות, שהוא בחי' ויוצא אותו החוצה כמבואר.

מרגלית תלויה בצוארו של אברהם אבינו בבחינת תיקון פגם אדם הראשון

ובתב הרמ"ע מפאנו ז"ל (מאמר חקור דין ח"ג פ"ז) דמה שאמר התנא

פעולות יוסף הצדיק והאבות הקדושים בביטול ענין הצואר

וכמו שהיה עם יוסף הצדיק במעשה של אשת פוטיפר שהתחזק בגבורה גדולה ועמד בנסיון קשה ועצום, ולא נתן לכל המחשבות והתאוות לבלבלו ולעכבו אלא נס ויצא החוצה, ובאמת יש להבין מהיכן לקח כוחות ותעצומות אלו בהיותו בניכר בארץ רחוקה עבד לאדונו, וביאור הענין מונח בתיבות אלו עצמם, כי יוסף בראותו את עצמו במצב שפל כזה קיים בעצמו וינס ויצא החוצה, שיצא מעולמו ומעצמו ונסיגותיו אל החוץ, אל העולם האמיתי של אין עוד מלבדו וביטול גמור להשי"ת.

ובח זה לקח מאבותיו הקדושים, שהרי ממש בלשון זה נאמר על אברהם אבינו ע"ה 'ויוצא אותו החוצה' (בראשית טו, ה), כידוע מדברי חז"ל (שבת קנו, א; נדרים לב, א) שדרשו על הפסוק 'ויוצא אתו החוצה ויאמר הבט נא השמימה וספר הכוכבים אם תוכל לספור אתם ויאמר לו כה יהיה זרעך', שאמר אברהם לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם בן ביתי יורש אותי, אמר לו לאו כי אם אשר יצא ממעיך, אמר לפניו רבונו של עולם נסתכלתי באיצטגנינות שלי ואיני

ב. וראה במדרש בפרשת וישב (בראשית רבה פז, ח) שרמזו על ענין זה, וז"ל: ויצא החוצה, קפץ בזכות אבות, היך מה דאת אמר ויוצא אותו החוצה. והיינו שבזכות עבודת אברהם אבינו הושרש הענין בצאצאיו אחריו, כמו שיתבאר.

ה שירת הים בבחינת יחוד גמור בין המוח והלב

היינו שצוואר הוא המקשר בין הלב ובין המוח, וכמו שידוע שכח הדעת מכונן נגד הצוואר כי הדעת עניינו להשליט את המוח על המדות ולקשרם זה בזה¹, וכיון שאברהם אבינו ביטל את כל מסכי העולם הזה ומסר את נפשו לעשות רצון קונו בתחילה באור כשדים ובסוף בעקידתו של יצחק, זכה לענין זה שהיו המוח והלב מקושרים אצלו תמיד לעשות רצון בוראו ולא ללכת אחר שרירות הלב, וכביכול זכה למרגלית שתזכך את מקום הצוואר כדי שלא יהיה הפסק בין המוח והלב כלל, גם לתת בעבודתו וגם לגרום מעין ביטול כזה לעילא גם כן, שיתגלה הקדושה בתוך

במסכת אבות שבא אברהם אבינו ונטל את שכר כל הדורות שהיו לפניו, היינו שע"י ירידתו לאור כשדים זכה לתקן את נפשו של אדם הראשון שנפגם בחטא עה"ד, ועי"ז זכה לשכר כל היוצאים ממנו, וזה עומק מאמר חז"ל (תוספתא קידושין ה, יז) שהיתה מרגלית תלויה בצווארו של אברהם אבינו וכל הרואה אותה מיד מתרפא, שנשמת אברהם אבינו בקומת אדם הראשון היה מקומה בצוואר, וכיון שתיקנה נתגלתה בו נשמת אדה"ר בצווארו דייקא, עיי"ש עוד דברים מתוקים².

וי"ש לומר ע"פ המבואר לעיל, שעומק ענין 'צווארו של אברהם אבינו'

ג. בזה ביאר שם הרמ"ע מפאנו את דברי אברהם אבינו בתפילתו על סדום 'ואנכי עפר ואפר', דעפר היה מבחינת העפר שממנו נברא אדם הראשון ואברהם גילה את שורשו בעפר זה ותיקן אותו, וזה היה ע"י אפר, כלומר ע"י שהשליך את עצמו לאור כשדים להעשות אפר, ובזה המשיך בהם בחי' רחון וחנון לעולם, עיי"ש.

ד. וראה בדברי בעל התניא זי"ע בתחילת ספרו (פרק ג): והנה כל בחי' ומדרגה משלש אלו נפש רוח ונשמה כלולה מעשר בחי' כנגד עשר ספירות עליונות שנשתלשלו מהן הנחלקות לשתיים שהן שלש אמות ושבע כפולות פי' חכמה בינה ודעת ושבעת ימי הבנין חסד גבורה תפארת כו', וכך בנפש האדם שנחלקת לשתיים שכל ומדות. השכל כולל חכמה בינה ודעת. והמדות הן אהבת ה' ופחדו ויראתו ולפארו כו' וחב"ד נקראו אמות ומקור למדות כי המדות הן תולדות חב"ד. וביאור הענין כי הנה השכל שבנפש המשכל' שהוא המשכיל כל דבר נקרא בשם חכמה כ"ח מ"ה וכשמוציא כחו אל הפועל שמתבונן בשכלו להבין דבר לאשורו ולעמקו מתוך איזה דבר חכמה המושכל בשכלו נקרא בינה והן הם אב ואם המולידות אהבת ה' ויראתו ופחדו וכו', והדעת הוא מלשון והאדם ידע את חוה והוא לשון התקשרות והתחברות שמקשר דעתו בקשר אמיץ וחזק מאוד ויתקע מחשבתו בחוזק בגדולת אין סוף ב"ה ואינו מסיח דעתו כי אף מי שהוא חכם ונבון בגדולת א"ס ב"ה הנה אם לא יקשר דעתו ויתקע מחשבתו בחוזק ובהתמדה לא יוליד

שמונע בעדו מלהיות בדבקות ובגילוי אלוקות, ללא שום מחיצה בין המוח ובין הלב, והיינו שיהיה בבחי' שהיא מעין עולם האצילות ששם אין הפסק בין האלקות ובין הכלים, ולא שיהיה בבחי' צוואר בלבד, וכמבואר לעיל.

וביטול זה הרי הוא בבחינת ביטול אשה לבעלה, שהאשה מבטלת את על עצמותה ומהותה ע"מ להתאחד עם בעלה לגמרי, וכדברי הר"ן הנודעים (נדרים ל, א ד"ה ואשה) שביאר את מהות ענין הקידושין: אלא כיון שהתורה אמרה כי יקח איש אשה ולא אמרה כי תלקח אשה לאיש לא כל הימנה שתכניס עצמה לרשות הבעל וכו', אלא מכיון שהיא מסכמת לקדושי האיש היא מבטלת דעתה ורצונה ומשוי נפשה אצל הבעל כדבר של הפקר והבעל מכניסה לרשותו, עכ"ל. ובאופן זה פועלים כל חיי הנישואין בין איש לאשה, שהאשה בטלה לרצון הבעל וכשרותה היא באופן שעושה רצון בעלה (ילקוט שמעוני שופטים, רמז מ"ב). וע"ז הדרך ממש כנסת ישראל כלה קרויה בנעימה כל עבודתה צריכה להיות ע"ד הביטול הגמור ללא שום חשבון של רווח

בני ישראל ממש, והוריש טבע זה גם לבניו אחריו, והוא אשר נתגלה ביוסף הצדיק שנס ויצא החוצה בבחי' ויוצא אותו החוצה.

ובאמת נתגלה ענין זה של בכיה על בחי' הצוואר דווקא ביוסף ובנימין, כי להם התמסר יעקב אביהם בכל כוחו ומסר להם כל תורתו, כמו שנאמר ביוסף וישראל אהב את יוסף מכל בניו, ואחר שנמכר נאמר על בנימין ונפשו קשורה בנפשו, ובמסירה והתמסרות בזה האופן החדיר יעקב בשורש נפשם את המסירות האמיתית שצריכה להיות כלפי שמיא גם כן, ולכן דווקא הם בכו על ענין הבהמ"ק שהוא רק בבחי' צוואר, כי ידעו והרגישו עד היכן הדברים מגיעים.

ב.

עבודת האדם באופן של ביטול גמור ומסירות נפש כאשה לבעלה
והנה צריך האדם לעבוד את בוראו בהתבטלות עצומה ולשאוף ולרצות לבוא למדרגה נעלה של ביטול עצמי אשר אין שום מסך

בנפשו יראה ואהבה אמיתית כי אם דמיונות שוא ועל כן הדעת הוא קיום המדות וחיותן והוא כולל חסד וגבורה פי' אהבה וענפיה ויראה וענפיה, עכ"ל.

ולפי הנתבאר כאן יש לומר שבלי ענין הצוואר היה הדעת מושרש מעצמו בתוך האדם וכל השכלותיו היו מתאחדות מיד עם מידותיו, ולא היה צריך לעמול ולהתייגע על זה כל כך, ורק בגלל שלא זכינו עדיין לשלמות הזאת צריך האדם להתייגע בבחי' הדעת כדי שיתאחדו המוח והלב, והבן.

שירת הים בבחינת יחוד גמור בין המוח והלב :

מאד עד שמואסת בקשר עם בעלה ואינה חפצה בו ונשבעת לבטלו, אבל ירדה תורה לסוף דעתה שבוודאי תבטל עצמה וכל ייסוריה ותתייחד עמו להבא גם כן בביטול גמור, לכן צריכה בוודאי להביא קרבן על ביטול שבועתה^ה. וזה הביטול האמיתי של אשה לבעלה, לשכוח את כל ייסוריה ולהתבטל לבעלה, ורק באופן זה זוכה לאור חדש ולידה חדשה^ו, ובזה האופן ממש צריך להיות גם ביטול של עובד ה' לאביו שבשמיים, להתגבר על כל

והפסד או מניעות שונות, אלא במסירות עצומה.

וביותר ניכר זה הביטול בענין היחוד, והוא דבר עמוק מאד, כי הנה אמרו בגמרא (נדה לא, ב) שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחי מפני מה אמרה תורה יולדת מביאה קרבן, אמר להן בשעה שכורעת לילד קופצת ונשבעת שלא תזקק לבעלה, לפיכך אמרה תורה תביא קרבן. והיינו שהאשה עוברת ייסורי לידה גדולים

ה. ודברים נפלאים כתב בזה הרה"ק המגיד מקאז'ניץ בספר עבודת ישראל (להנחה), בביאור הענין הזה למטה ודוגמתו בגביה מרומים, וזה לשון קדשו שם: וכבר ביארנו טעמו ונימוקו מה שכתב האר"י במקום אחר כי נ"ר גימטריא רמ"ח איבריך ותרין דרועין שעולה בהם, והלא בספירת מלכות עסקינן ונחשבת רנ"ב איבריך דנוקבא, וכמו שכתב האר"י גופיה בראשי תיבות ר'אה נ'א ב'ענינו עיין שם. אמנם יש לומר על פי הקדמה מבשרי אחזה אלוה, דהנה רמ"ח איברי הנקבה כמו הזכר וניתוסף בחשבונה ארבעה איבריך שהם שני צירים ושתי דלתות שבהן פתיחת הרחם לעת הלידה אשר תלד. ואמרו חז"ל (נדה לא, ב) אשה בשעה שכורעת לילד נשבעת שלא תזקק לבעלה, ועל זה יולדת חייבת בקרבן שבועה הואיל ואחר כך עוברת על שבועתה לכן מסתמא הסברה נותנת שאחר כך כשטובלת ומשמשת עם בעלה נשכח ממנה צער הלידה שאם לא כן לא היתה מתיחדת עמו אלא שהיא משכחת צער הנ"ל. ועתה מבשרי אחזה המשל כביכול בספירות עליונות מרכבה הקדושה, כי בברכת ראה נא בענינו מורה על החורבן ואנו מבקשים רחמים שיפתחו שערי רחמים אז נחשבים רנ"ב איברים כמבואר בראשי תיבות, מה שאינו כן בכוונות הדלקת נר שמורה על היחוד שאז משכחת ארבעה איברים שני צירים ושתי דלתות אשר יש בהן צורך אל הלידה כנ"ל וממילא נחשבים רק רמ"ח איברים, עכל"ק.

ו. ובזה יש לבאר מה שאמרו שם בהמשך דברי הגמרא, ומפני מה אמרה תורה מילה לשמונה שלא יהו כולם שמחים ואביו ואמו עצבים. והיינו שכבר יהיו יכולים האב והאם להתייחד אחר עבור שבעת ימי הטומאה. ולכאורה מה שייכות יש לזה דווקא למצות מילה, אבל עומק הענין הוא שבמצות מילה מושרש כח המסירות נפש להשי"ת בביטול גמור ומתוך יסורים, וענין יחוד איש ואשה שורשו מזה הענין שהאשה היא דוגמא דלעילא לעבודת השכינה הקדושה, שמתבטלת

מילי דמלכא

ובוונת הדברים הוא שרק לעתיד לבוא יהיה יחוד גמור בין המוח והלב, באופן שמחשבות המוח ותהלוכותיו לא יוכלו כלל לכבות את אש האהבה הבוררת בלב ויתאחדו שניהם לדבר אחד ממש, אבל לעת עתה אין לנו מדרגה זו בשלמות. אמנם, יש פעמים שהקב"ה משפיע לכלל ישראל ליחיד או לרבים מדרגה זו, אבל גם אז לא תהיה לנצח ומוכרח שתהיה לה הפסקה, כי לא באה מדרגה זו מצידנו כלל, רק השי"ת בחסדו הגדול העלה אותנו לזמן מועט למעלה ממדרגתנו והשגתנו ואז אנו יכולים לטעום מן האור הגדול שיתגלה לעתיד, אבל מיד אחר כך חוזרים אנו למדרגתנו האמיתית.

השגות נעלות של כלל ישראל בקריעת ים סוף שלא לפי ערכם וביאור ענין ביזת הים

והנה כדבר הזה היה לעולמים בקריעת ים סוף, שזכו אז ישראל להשגות גדולות ונעלות שלא לפי ערכם, כמו שאמרו חז"ל בזה דברים נוראים שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי, והצביעו כולם באצבע 'זה א-לי ואנוהו' ויחד כולם הודו והמליכו

המניעות והייסורים ולהיכלל באור היחוד.

לעתיד לבוא מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה

והנה כבר נתבאר שהרגש האהבה והיחוד הגמור בין המוח והלב אינו יכול להיות בשלמות בזמן הזה, וביאר הגר"א דבר מחודש בענין זה שכתב על הפסוק 'מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה' (שיה"ש ח, ז), שבזמן הזה כל תענוג יש לו הפסק ואפילו תענוג רוחני אמיתי אינו תענוג תמידי, והיינו שגם אם יש אהבה גדולה להשי"ת הבוררת כמו אש, הרי שמים של חסדים מכבים את האש הזאת, ומים אלו הם באמת ענייני חסד כגון מי הדעת או רוב טובה, אבל כיון שהאהבה להשי"ת אינה גדולה כ"כ לכן אינה יכולה להמשך ונפסקת אפילו ע"י ענייני חסד בבחי' מים. אמנם לעתיד לבוא תהיה האהבה גדולה כל כך, עד שלא יהיה שום סתירה בינה ובין מימי החסד, כגון מה שנאמר (ישעיה יא, ט) ומלאה הארץ דעה את ה' וכן השפעת רוב טובה בגשמיות, ולא יוכלו לכבות אותה, וע"ז נאמר מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה.

ושוכחת כל ייסוריה כדי לעשות נחת רוח לבעלה, ולכן יש לעורר ענין זה במצות מילה להשריש בתינוק הנימול ענין זה של ביטול הגמור לעשות נחת רוח ליוצרו.

ט שירת הים בבחינת יחוד גמור בין המוח והלב

שנאמר (שיר השירים א יא) תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף, לפיכך הוצרך להסיען בעל כרחם, עכ"ל. והדברים תמוהים עד מאד, וכי כלל ישראל שזה עכשיו היו במדרגת נבואה וזעקו ה' ימלוך לעולם ועד, יתאוו כל כך לכסף וגשמיות עד שיצטרך משה רבינו להסיעם בעל כרחם.

וביאור הענין הוא כמו שנתבאר, שכיון שהעלה אותם השי"ת למדרגה נעלה של חיבור

ואמרו את השירה בהתלהבות עצומה, והיו אז כולם בעולם נעלה של נבואה וגילוי אלוקות כמו שהאריכו בזה הספה"ק¹.

ויהי לפלא, שמיד אחר מעמד השירה הנורא והנשגב כתיב 'ויסע משה את ישראל מים סוף' (שמות טו, כב), והביא רש"י על אתר: הסיען בעל כרחם, שעטרו מצרים סוסייהם בתכשיטי זהב וכסף ואבנים טובות, והיו ישראל מוצאין אותם בים, וגדולה היתה ביזת הים מביזת מצרים,

ז. הרבה האריכו בזה בספה"ק, וכגון מה שכתב המאור עיניים (פר' דברים): דנודע סוד יציאת מצרים הוא שהדעת היה בגלות ובקטנות שלא ידעו הדעת השלם לעבוד השי"ת בתענוג ובמוחין גדולין כמ"ש דע את אלהי אביך (דה"א כה, ט) כנודע שדעת הוא לשון יחוד ותענוג כמ"ש וידע אדם, ובגלות מצרים היה דעת שלהם בקטנות מאוד שהוא בחינת מיצר ים שהדעת שנמשך מדעת החכמה היה במצר וקטנות שלא היה אצלם הדעת הגדול, וביציאת מצרים שיצאו מן מיצר ים שנתגדל ונתרבה הדעת את ה' כמ"ש (שמות ב, כה) וידע אלהים שנתרומם דעת אלהים, וכמ"ש ותרבי ותגדלי, שבאו ונתרכו ונתגדלו במוחין ודעת גדול לעבוד הבורא ברוך הוא בתענוג הזך והזהר שהוא שמחה של מצוה ועבודה וכמ"ש (מכילתא פ' בשלח) ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל, שעבודה שלהן על ידי שנתרבה הדעת ויצאו מן הקטנות היתה בשמחה כמ"ש (תהלים ק, ב) עבדו את ה' בשמחה.

וראה בקדושת לוי (פר' יתרו ד"ה ובאופן) שכתב דבבחי' מסוימת היה קריעת ים סוף יותר גדול ממתן תורה, וז"ל: ובאופן אחר יבואר מאמר חכמינו ז"ל בים סוף נגלה להם כבחור ובמתן תורה נגלה להם כזקן, דהנה השם יתברך מצמצם עצמו בהעלמות, אמנם בים סוף שהיה שם שינוי הטבע לא היה מתלבש אז בהעלמות, וראו השם יתברך בלי שום לבוש, ובמתן תורה התלבש השם יתברך עצמו כפי שיעור שהעלמות יהיה יכולין לקיים. והנה 'לבוש' מרומז בכתבי האר"י ז"ל (עץ חיים היכל אבי"ע שער ראשון פ"א) בבחינות שערות, וזהו בים סוף נגלה להם כבחור בלא שערות, בלא שום לבוש שהיה מתלבש בעולמות, ובמתן תורה נגלה כזקן, דהיינו שערות, שנגלה להם בלבוש שהתלבש בעולמות. וזהו הרמז בדברי רבותינו ז"ל (מכילתא בשלח טו, ב) ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל הנביא, כי

ויהי בצאת נפשה כי מתה

ועבודה זו מצאנו ברחל אמנו שמסרה את נפשה כדי לזכות לבנים, ובלידת בנימין כתיב (בראשית לה, יח) 'ויהי בצאת נפשה כי מתה', שמסרה את כל כוחה וחיותה עבור בנימין עד שלא נשאר בה שום חיות לעצמה ומתה, וכמבואר באריכות בכתבי האר"י ז"ל שמסרה רחל עבור בנימין את הרוח שנתן בה יעקב ולכן מתה (עיין ע"ח של"ט דרוש ח', ובכ"מ). והנה רחל היא באמת מרכבה לשכינה הקדושה כנודע, וכן דרכי עבודת השכינה הק' למסור את נפשה עבור בניה באופן נשגב ונעלה בכל עת.

ובשעת מסירות הנפש של רחל לא נתגלה כלל מהות השכר והאור הגדול אשר זכתה במעשה זה, אמנם בריחוק זמן מופלג נתגלה שנבנה בית המקדש בחלקו של בנימין, וכדברי הגמרא (מגילה כו, א) שנעשה בנימין אושפיזין לשכינה. והיינו, שמרוב מסירות נפשה של אמו עליו זכה ונתגלתה השכינה בחלקו, כי ענין זה היה כל מגמת ושאיפת נפשה של רחל אמנו שהיא מרכבה לשכינה הק', לגלות את אור השכינה בכל העולם, ודבר זה נפעל ע"י בית המקדש שנבנה בחלקו של בנימין בנה.

המוח והלב עד שעלה בליבם לומר שירה, וכעין לעתיד לבוא אשר מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, ולא היה זה מדרגתם ועבודתם העצמית, לכן נפלו מזאת המדרגה מיד לאחר מכן, והמים הרבים שהוא הרוב טובה שהשפיע להם השי"ת כביזת הים אכן הצליח לכבות את רשפי האהבה אשר בערו בליבם כשלהבת, ולא נתקיים האהבה בליבם באופן תמידי בלי הפסק.

עבודת ה' בביטול גמור ללא השבון של התגלות אורות רוחניים ולבן צריך האדם לדעת יסוד גדול בדרכי עבודת ה', שהאדם מצידו צריך להתבטל ולמסור עצמו לגמרי, ואף שאינו מרגיש שום דבר ואין לבו בוער באש האהבה, צריך הוא להתנהג בבחי' אשה לבעלה ולעבוד עבודתו אל בוראו בלי שום חשבון, כי עכשיו אין העולם בתיקונו ואין הלב יכול להתאחד עם המוח בשלמות באופן שלא תהיה סתירה ביניהם, ורק לעתיד לבוא יתעורר עליו אור האהבה לפי עבודתו בזמן הגלות וההסתר, ואז יהיה זה כעין קבלת שכר על עבודתו באופן שהמים הרבים לא יוכלו לכבות את האהבה ותהיה בתמידות ללא הפסק.

יחזקאל וכל הנביאים ראו השם יתברך כביכול בהתלבשות בעולמות כפי שיעור העולמות, ובים ראו כולם השם יתברך כביכול בלא לבוש, עכ"ל"ק.

יא שירת הים בבחינת יחוד גמור בין המוח והלב

בעצמו כאילו עבר את הים באותו יום, כי אז יכול האדם לקבל הארה מן המדרגה שעמדו בה אז בני ישראל.

ג.

בעתיקא תליא מילתא, עניינו ודרכו ומדרגה זו שהיתה בשעת השירה היא מדרגת עתיקא קדישא שהיא המדרגה הגבוהה ביותר כנודע, וכמו שאמרו בזוה"ק (ח"ב נב, ב) שאמר הקב"ה למשה 'דבר אל בני ישראל ויסעו' כי בעתיקא תליא מילתא, והיינו שכלל ישראל היו אז בעת צרה נוראה, המצרים מאחריהם והים לפניהם, והיו צריכים לעשות את עבודתם בהתבטלות גמורה ובמסירות נפש, ואז זכו בדרך מתנה לאור סתום ונעלם שאין בו שום השגה, שהוא אור העתיקא. ובעומק הענין בחי' עתיקה קדישא הוא למעלה מן הטבע ולמעלה מן הזמן, ולכן באמת שיין שיאמר כל יום שירה וירגיש שעכשיו עובר את הים, כי בעתיקא תליא מילתא ושם הכל בבחי' נצחיות, ולכן יכול להאיר האור הזה כל יום על האדם, ובלבד שיקיים בנפשו 'דבר אל בני ישראל ויסעו' במסירות נפש ובביטול עצום לרצון ה"י.

ועומק הענין הוא, כי מדרגה רוחנית אפשר להשיג רק באופן של

תכלית העבודה רק עבור גילוי אור השכינה ולפעמים יזכה לטעום מאור זה

ועבודה זו היא העבודה הנכונה שצריך כל איש ישראל לשאוף אליה בכל לבבו, למסור את נפשו וכל הרגשותיו לתכלית זאת של גילוי אור השכינה בעולם, ואף שיעבור עליו מצבים קשים בגשמיות ואף ברוחניות, ולא ירגיש שום טעם בעבודת ה', צריך הוא לפעול את עבודתו במסירות נפשו בבחי' כלתה נפשי אל ה', והש"ת אשר דרכו להיטיב לא ימנע טוב מהולכים בתמים, ובעת אשר יעלה הרצון מלפניו לפי חשבונות שמים העמוקים מני ים יעורר ויאיר עליו את האור הנערב, אור דבקות השכינה.

ולפעמים בחסד ה' עליו יאיר עליו גם עכשיו מעט מזעיר מן האור הגדול הזה, ויש גם זמנים מיוחדים שיכול האדם קצת להתדבק באור הגנוז אשר יתגלה רק לעתיד לבוא, ובזמן כזה יוכל עכ"פ לפי ערכו לאחד את המוח ואת הלב ולומר שירה בדבקות גדולה ובלהבת אש. ואחד מזמנים אלו הוא באמת באמירת השירה בשעת התפילה בכל יום, כמו שאמרו בזוהר הקדוש (ח"ב נה, ב) שצריך לאמרה בשמחה גדולה ולדמות

ח. ואור זה הוריש לנו אברהם אבינו ע"ה כמבואר לעיל שעבד עבודה רבה לחזך את הצוואר ולחבר חיבור גמור בין המוח והלב, וע"י שיש לנו הארה מחיבור

מילי דמלכא

מצוותיך (נתיב היחוד שביל ד): אבל הצדיק שכל כוונתו רצון הבורא אזי בזמן שמצרים רודפין אחריו וכו' המצערין אותו בדוחק ועוני וכו', ונשבר לבו של הצדיק ובא לבחינת אין ממש, ונחננו מה לגמרי, וגם שם מאמין שאין שום מציאות בלתי ה' יתברך ומקבל באהבה ושמחה וכו', אזי ברנע ובהרף עין נמשך ישועות ה' ואתגלייא עתיקא קדישא וכו', ופתאום ברנע נאמר 'ויאמר אלוקים יהי אור' ונתגלה על הצדיק אור ונועם חדש, ואז מלכא מעם בתולה מעם, שנתחדש לו אור חדש כאילו לא מעם מאורות מימיו, וזיו השכינה עליו וממש מועם מעם עין לא ראתה לא יבילהו הרעיון וכו', לזה מתחדש בכל עת עבודה חדשה ומועם מעם אור חדש, מלכא קדישא מעם בתולה מעם, ונתחדש כבריה חדשה ע"י אור חדש וכו'.

ביטול ומסירות נפש, שע"י המסירות נפש מוסר את חייו ומדרגתו הקודמת ומקבל חיים חדשים והשגות חדשות, ולזה אור רוחני הוא דבר שמתחדש באופן תמידי^ט, כי תמיד פועל הוא באופן של ביטול וקטנות וגילוי אור חדש וחזור חלילה.

מלכא טעם בתולה מעים בעבודה במסירות נפש כעבודת רחל אמנו

ולבן מצינו בעבודה רוחנית ענין המכונה 'מלכא טעם בתולה טעים' כמו שאמרו בזה"ק (ח"ג רנח, ב), ופירושהו בספרים הקדושים שהקב"ה חפץ תמיד בעבודה חדשה ומסירות נפש חדש ואז נשפע על האדם תענוג חדש בבחי' בתולה שלא טעמה עדיין טעם ביאה, כמו שהאריך בזה הרה"ק מקאמרנא הרבה פעמים בספריו הקדושים, וז"ל בספרו נתיב

מוח ולב זה יש לנו הארה מענין הנצחיות שיאיר לעת"ל באופן שלא יהיה עוד צוואר כמבואר לעיל.

ט. כמו שהדגיש יסוד זה בהרבה מקומות מרן בעל השפת אמת זי"ע, לך נא ראה מקצת ממה שכתב בזה, וזה לשונו (פר' חיי שרה תרל"א): והכלל הוא כמו שכתוב אין כל חדש תחת השמש כמו כן להיפוך כל מה שלמעלה מהשמש. חוץ לטבע. יש תמיד התחדשות כי חיות ה' שיש בכל דבר הוא תמיד חדש כמ"ש מחדש בכל יום כו'. ופי' תמיד בכל רגע. ולפי מה שאדם מדבק כל דבר בכח הפנימיות ואינו נדבק בטבע וגשמיות כמו כן יש אצלו תמיד התחדשות. [וזה ענין שכחה שהוא מסט"א ורשעים שנקראים מתים בחייהם שאין להם החיות הפנימיות כנ"ל] ובזה"ק שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה כו' ע"ש שפירש שיש חיות ממקום הנפלא שהוא למעלה מהטבע ושורה גם בעשי' ממש [כמ"ש רמ"א בש"ע או"ח ס"ו ע"ש] ועי"ז מי שמדבק המעשה בהשורש יש לו התחדשות תמיד ומשבח תמיד להשי"ת כאלו ברגע זו נברא מחדש ע"ש.

יג שירת הים בבחינת יחוד גמור בין המוח והלב

(מסכתא דשירה, פרשה י' ר' יוסי הגלילי אומר אלו אמרו ישראל על הים ה' מלך לעולם ועד לא היתה אומה ולשון שולטת בהן לעולם, אלא אמרו ה' ימלוך לעולם ועד לעתיד לבא. והיינו שבחילוק של תיבה אחת בלבד היו יכולים למנוע את כל החורבנות והגלויות לעולם ועד, והיו מתקנים התיקון השלם כמו בזמן ביאת המשיח שאין שם שעבוד מלכויות.)

והענין חד הוא עם מה שנתבאר, דכיון שע"י מסירות נפש הגיעו כלל ישראל למקום נעלה כזה, היוו יכולים בדבריהם להפך את הגורל ולקבוע דברים לנצחיות. כמו שביאר לן הרה"ק מאפטא באריכות בענין פורים (אוהב ישראל שבת זכור, ד"ה פרק), וזה לשון קדשו: ויתבאר על פי דברי קדשו של הרב המגיד ממעזריטש ז"ל על המשנה (אבות ה, י) וחילופיהן בגולם. כי יש עולם שנקרא גול"ם, והוא עולם החכמה שהוא בחינת יו"ד שהאות הזה הוא בחינת גול"ם, כי הוא נקודה קטנה ויכול לצייר ממנה כל אות שירצה. וזהו וחילופיהן אם תרצה להחליף אותה דבר, בגול"ם, היינו שצריך להעלות אותו הדבר לבחינת גולם, ושם יוכל להחליפו, עד כאן לשונו הטהור. ולהבינך זה היטב נראה דכל דבר שהוא מתואר בצורה אז אינו יכול לקבל צורה אחרת. אלא אם כן שקילקל הצורה הראשונה ואז נעשה בבחינת גול"ם בלי שום תואר וצורה, ואז יכולים לעשות מן הדבר

וממשיך הרה"ק מקאמרנא לבאר שם שבאמת זה היה כל ענין קריעת ים סוף, שאחר הקטנות הנוראה שהרגישו בני ישראל בעת צרתם זכו לאור גדול ונורא הבא רק מכח מסירות נפש, וזה לשונו שם: וכך רואה במראה כל אחד לפום דרגא דיליה ולפי שרשו בכסא הכבוד, ולזה אחר קריעת ים סוף ראתה שפחה על הים ונתגלה להם אור חדש, וכל זה ע"י נשיכות הנחשים השרפים, ובאמת אחר שבא הצדיק לידי אור עליון, מברר הבירורין ופרעה וכל חילו נטבעו בים סוף, עכלה"ק, עיי"ש שהאריך בדברים נפלאים.

והוא באמת עומק עניינה של רחל אמנו, שמסרה את נפשה בהולדת בנימין ונתנה את כל חיותה שקיבלה בתחילה מיעקב אבינו, וכל עיקרו של מסירות נפש זו היא למען קבלת אור חדש, שהוא האור המתגלה בבחי' בנימין הנעשה משכן לשכינה כנ"ל. והוא בחי' עבודת השכינה בחי' רחל, שתמיד צריך מסירות נפש וביטול גמור כדי לקבל אור חדש ומדרגה חדשה.

במדרגה שהיו ישראל בעת שירת הים קבעו דבריהם לנצחיות

והנה מצינו בפירוש שבזמן אמירת השירה היו ישראל במדריגה נעלה עד מאד, עד שקבעו בדבריהם לנצחיות ממש, כדאיתא במכילתא

מילי דמלכא

עבודת האבות הקדושים ופעולתם פועל בכלל ישראל לנצחיות

אבל האבות הקדושים ע"י עבודתם בביטול הגמור אכן קבעו בירושה לכל זרע ישראל שיהיו מושרשים בקדושה, והיינו שביטול האבות לגמרי את ענין הצואר המונע ומעכב את החיבור בין המוח והלב ונעשה יחוד ביניהם באופן של ביטול גמור לאלוקות, כמו שנתבאר לעיל באריכות. וראה בדברי הרמ"ע מפאנו זי"ע (חקור דין ח"ג פי"ז-י"ח, חלק מדבריו בזה הבאנו לעיל), שהאבות הקדושים תיקנו כל אחד חלק אחד משלוש העבירות החמורות שפגם בהם אדם הראשון, אברהם אבינו תיקן את ענין עבודה זרה במסירות נפשו באור כשדים, ויצחק אבינו תיקן ענין שפיכות דמים בעקדתו ע"ג המזבח, ויעקב אבינו תיקן ע"י מתינותו בשבע שנים לפני זיווגו [ובן פ"ד שנים אמר על ראובן כוחי וראשית אונין] את בחי' חפזונו של אדה"ר שהיה בבחי' גילוי עריות, עיי"ש דברים מתוקים. ובכוח זה קבעו לנצחיות ירושה גדולה לבני בניהם, שיכולים תמיד לבוא לבחי' מסירות נפש ולביטול אמיתי, ויזכו להתענג על זיו השכינה לנצח נצחים.

ועב"פ גם אנו בכח מסירות נפש וביטול גמור יכולים לעורר את הארת השירה בכל יום, ולזכות להארה מבחי' עתיקא קדישא, ובכח זה אפשר לבטל גזרות ולהפך הדינים לרחמים, והעיקר הוא לזכות בעבודה

ההוא איזה תואר שירצו. ודבר זה נראה בחוש כלי כסף כשרוצים לעשות ממנו כלי אחר צריכין להתיכו מקודם, ובמו בן בעולמות עליונים כשמעלים איזה דבר לעולם החכמה שנקרא גול"ם או יוכל לצמוח ממנו איזה דבר חדוש וזהו וחילופיהן בגול"ם כנ"ל, עכל"ק.

ודבר זה היה בעת השירה, שע"י הביטול והמסי"נ נתעלו ישראל למקום גבוה מאד נעלה ששם יכולים לפעול בבחי' וחילופיהם בגולם, וגם למפרע נתגלה להם אז מה היה תכלית כל הייסורים והשעבוד בכור הברזל במצרים, שהכל נעשה כדי לזככם זיכוך אחר זיכוך כדי שיהיו ראויים להתקרב להשי"ת ולהיות עם סגולה, ונתגלה להם כל הסודות העמוקים ומסתרי הבריאה עד שכולם יחד ענו ואמרו 'זה אלי ואנוהו', ונתגלה להם איך שהעולם נתעלה ורוצה להתאחד עם שורשו כמו שיהיה בפועל לעתיד. אבל היו צריכים אז להאמין בכוחם בלב שלם, ולהיות ראויים מצד הכלים שלהם לקבל אור גדול כזה, ואם היה הדבר כן היו באמת אומרים 'ה' מלך לעולם ועד' והיו פועלים בזה המתקה לטובה לנצח, אבל כיון שלא היו ראויים מצד עצמם לא היתה בהם אמונה גדולה כזאת שביכולתם לקבוע לנצחיות, ומיד אחר השירה היתה להם נפילה ועסקו בביות הים כמבואר לעיל.

שירת הים בבחינת יחוד גמור בין המוח והלב טו

הגלות והיסורים היו בירורים גדולים
והכנה להיחוד האמיתי וללידת האור
האמיתי והתיקון השלם במהרה
בימינו.

של ביטול גמור לאור חדש אשר על
ציון יאיר, ואור זה ועבודה זו היא
פותחת פתח נכון להתגלות משיח
צדקנו, אשר אז יתגלה באמת איך כל

היטיבה ה' לטובים ולישרים בלבותם

אלו יעמדו על הברכה שנדבו סכום הגון להוצאת הגליונות

טרנס השבוע

נדבת ידידנו הרב החסיד המפואר

רבי **הושע פרידמאן** הי"ו

לעילוי נשמתו הטהורה של אביו

הרה"ח **ניסן בימין זאב** ב"ר ישראל ע"ה

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיוכו לבנות בית נאמן בישראל,
ולנחת לרוב מהם ומכל יוצ"ח ולהיים טובים ארוכים ושלום וכט"ס

הרוצה להשתתף בהוצאת הגליונות נא להתקשר למס' 3245-661-347
וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מיילי דמיטב

פיערדיגע דיבורים נוקבים פון כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

איבער דעם גרויסן כח פון שמירת הדיבור בעת התפלה
ניצל צו ווערן פון די מחלה האיומה ה"י

נאמר בעת מעמד כתיבת אותיות בהספר תורה שע"י 'קרן תוס' יו"ט'

"די זכות פון נישט רעדן ביים דאווענען, דאס איז די זכות הידועה, אז מען נעמט זיך אונטער די קבלה זעט מען ישועות. אונז האבן מיר נישט קיין רפואה ליידער פאר די ביטערע מחלה ל"ע - די איינציגסטע זאך וואס מיר האבן איז די סגולה. מען האט געזען אז א ביהמ"ד נעמט זיך אונטער אז מען וועט נישט רעדן האט עס געארבעט!

און באמת אז א איד רעדט צום אייבערשטן שטייט אין חז"ל כמה פעמים אז דער רבוש"ע הערט די תפלה. נאר אמאל ווערן די צינורות פארשטאפט, און איינער פון די גרעסטע גורמים איז אז מען רעדט, זיין מויל ווערט שמוציג, די תפלות קומען נישט אָן. דער קונץ איז, אז דער מויל איז ריין קומט עס אָן.

רבי שמעון האלט אין איין שרייען אז תפילה איז מורה אויף די ח"י חוליות, די גאנצע שדרה, דער גאנצער מענטש דארף אריינקאָכן דערין, פון די מח ביז אראפ, אלעס דארף אריין גיין אין די תפלה, אין יעדע ווארט, אז מען זאגט עס ארויס מיט א שטארקייט מאכט מען א שטארקע קשר, מען בויעט אויף די שכינה מיט די ווערטער, און דאס איז א כח חנטה, פשוטו כמשמעו, און נאר אזוי איז מען איז מקבל די שפע אויף א שטארקע פארנעם. נו, וועלכער מענטש וויל דען האבן קשר צו א שמוציגער מענטש, ר"ל?!

שטייט אין נועם אלימלך פ' בהעלותך, אז א מענטש רעדט דברים אסורים שמעקן זיינע ווערטער, ווער וויל דען האבן קשר מיט אים, און ווען ער דאוונט שוין יאָ, רעדט ער צום לאמפ, ר"ל ממש אזוי! אָבער אז מען האלט עס ריין, די דיבורים זענען שיינע דיבורים דעמאָלט פועל'ט מען, עס ארבעט, און מ'ברענגט אראפ, מדה טובה מרובה, אלע לעכטיגע השפעות טובות, פאר זיך, פאר די קינדער, פאר די משפחה, און פאר גאנץ כלל ישראל!"